

TORGNY LINDGREN STÄLLS UT

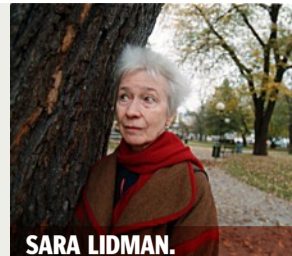
■ Ett urval av porträttutställningen "Crossing Borders", som tidigare visats på Arlanda, kommer till Umeås flygplats. I fotoutställningen visas porträtt av svenskar som är uppmärksammade utanför Sverige. Bland ansiktena återfinns Zlatan och Ingvar Kamprad. Torgny Lindgrens porträtt som ställs ut är taget av fotografen Hans Hammarskiöld.

TORGNY LINDGREN.

LIDMAN HEDRAS I HEMBYN

■ På lördag arrangeras en läsning av pjäsen "Sara, Sara, Sara!" i Missenträsk. Pjäsen är nyskriven av America Vera-Zavala och ska gestalta viktiga händelser ur Sara Lidmans liv. Lördagens läsning genomförs av regissören och skådespelaren Anna Azcárate tillsammans med skådespelaren Cecilia Milocco.

SARA LIDMAN.

POP

Ariana Grande

My everything
■ Republic records/Universal

★ ★ ★ ★

I USA har hon varit känd länge, men för resten av världen har Ariana Grande gått från att vara en Nickelodeon-profil till en popstjärna bara det senaste året.

Många refererar till Grande som en ung Mariah Carey och även om jag personligen tycker att hon har långt dit är det svårt

att inte höra likheter i rösten. Grande är inne på rätt spår med sitt andra studioalbum som genomgående andas lättsmält pop och 90-tals-r'n'b.

Det är just rösten som är 21-åringens allra största styrka och med hitlåtar som Iggy Azalea-samarbetet "Problem" och nyligen släppta "Break free" med Zedd visar hon var skåpet ska stå.

Andra starka låtar bland de 15 spåren är "One last time" och The Weeknd-duetten "Love me harder", som har stor hit-potential.

Alla låtar håller inte samma nivå, men som helhet är det här albumet riktigt stabilt. Ariana Grande är här för att stanna.

NATALIE DEMIRIAN/TT

PSYKEDELISKT

Electric Würms

Musik, die schwer zu twerk
■ Bella Union

★ ★ ★ ★

Electric Würms är ett psykedeliskt sidoprojekt till Flaming Lips. Jag är inte alls särskilt bekant med det bandet, men med tanke på hur bra Electric Würms låter – fortsatt så här istället! "Musik, die schwer zu twerk", ungefär "musik som är svår att twerka till" på svenska, låter repetitiv, störd och introvert. Albumets låtar påminner mer om små navel-skådande experiment än klassiska rocklåtar. Det är något befriande med musik som vänder ryggen till och försvinner in i sig själv. Allra bäst är bandet i den sju minuter långa utflykten "Living". Ett rakt trumkomp, en skrånig gitarr som kikar fram titt som tätt och en känsla av att hamna i trans. Det är hypnotiskt och helt fantastiskt. Som sagt, Flaming Lips, strunta i vad det nu är ni brukar göra och kör hårt med Electric Würms istället.

DENNIS FAHLGREN

POP

The Magic Numbers

Alias
■ Caroline/Universal

★ ★

Sympatiska The Magic Numbers var det hetaste som fanns en sommar för länge, länge sen. Det var väl i mitten av 00-talet som kvartetten gjorde ett bejublat framträdande på en lite för liten scen på Hultsfred och framtiden såg ljus ut. Deras trallvänliga repertoar med rikligt med inspiration från drömsk 1960- och 70-talspop gick hem väldigt bra.

Sen föll de bort från radarn och det var länge sedan man hörde av dem. Men nu dyker de upp igen. Fast stjärnglansen har flagnat lite. Låtsnickeriet är inte lika lätt för dem längre.

De ljusa och lätta låtarna är det för få av, det låter mörkare och på några ställen erbjuds rent av ett rätt tungrott rockigare sound.

Det är kort sagt inte alls lika bra som för tio år sedan.

MIKAEL FORSELL/TT

INDIEPOP

Fin psykedelisk drömpop

Celebration

Albumin
■ Bella Union

★ ★ ★ ★

En stark trend verkar råda bland ett flertal hipa och talangfulla musikskapare världen över. Nämligen att låta sig inspireras och influeras av 1960- och 70-talets psykedeliska musik. Till undervecknads glädje är det dessutom många, exempelvis den lokala installationen Chicagojazzen Arkestra och givetvis internationella namn, som förvaltar detta ruggigt bra.

Det amerikanska bandet Celebration med sitt nya släpp "Albumin" är ytterligare ett, om än betydligt mer avskalat och poppig, exempel. Lägg därtill en lekfull-

het som resulterat i att varje instrument får visa alla sina identiteter och en ljudvägg som påminner en aning om legendaren Phil Spector (jepp, jag vågar göra den jämförelsen).

Katrina Fords sköra men ack så drömska stämna, som även gästade några av Tv on the radio's bästa låtar, är dessutom pricken över i:et i bandnamnet Celebration.

Det enda irritationsmomenten är de lite mer rockiga låtarna som förstör helhetsbilden på detta mysy-siga album. Men våga inte gå miste om skivan och låt spåren "7Sensaï" och den avslutande låten med det passande namnet "Don't stop dreaming" göra dig sällskap när höstmörkret gör sitt intåg.

EMILIE SJÖLUND

KLASSISKT

Johann Sebastian Bach: Schübler- och Leipzigkoraler, Von Himmel hoch, BWV 769

Kåre Nordstoga, orgel
■ Lawo Classics (Import)

★ ★ ★ ★

Så gott som alla skivbolag med självaktning har spelat in (eller håller på att spela in) Johann Sebastian Bachs orgelmusik komplett. Förutom orgelkoraler och koralförspelel skrev

han triosonater, toccator, preludier och fugor. Norska Lawo Classics Bachorganist heter Kåre Nordstoga, till vardags organist i Oslo domkyrka och professor vid Norges musikhögskola i Oslo. För att

spela in Schübler- och Leipzigkoralerna begav han sig till St Martin-kyrkan i Groningen i Holland. Orgeln där är tillskriven den inflytelserike tyske orgelbyggaren Arp Schnitger (1648–1719) och byggdes 1692, då fader Bach var sju år gammal. Orgeln är förvisso både om- och utbyggd, men man har lyckats behålla mycket av den ursprungliga barockkänslan.

Tillkomsten för

Schüblerkorallerna är osäker, de publicerades dock av musikförläggaren Johann Georg Schübler 1748-49, de 18 Leipzigkorallerna skrevs under Bachs tio sista levnadsår. Kåre Nordstoga är en utmärkt organist, han placerar lyssnaren i precis rätt stämning från den första noten, nyansrikedomen är imponerande. Lawos skivor brukar finnas på Spotify.

MIKAEL BENGTSOON

HEAVY METAL

Accept

Blind Rage
■ Nuclear Blast

★ ★ ★

Någon som minns när Blaze Bayley sjöng i Iron Maiden? Eller när Tim Ripper Owens frontade Judas Priest? Och hur var det när John Corabi ersatte Vince Neil i Mötley Crüe? Inte så minnesvärt. Men vänta, här kommer tyska veteranerna Accept med sitt fjortonde album "Blind rage", det tredje i raden utan bandets tidigare frontfigur Udo Dirkschneider. Och vänta, igen. Det låter faktiskt bra. Nuvarande sångaren Mark Tornillo ylar så att vinglasen spricker till Wolf Hoffmanns skarpa riffkonster. Accept är ett fint exempel på att varningsklockorna inte alltid behöver ringa och tjuta när ett band byter ut en framstående medlem. Blind Rage bryter ingen ny mark men bjuder på hård och trevlig heavy metal oavsett vad.

DENNIS FAHLGREN

ROCK

THE GASLIGHT ANTHEM GET HURT

The Gaslight Anthem

Get hurt
■ Island Records

★

The Gaslight Anthem hade någonting lovan- de på gång med 2008 års "The '59 sound", men bandets frontman Brian Fallon verkar ha missförstått exakt vad det var i bandets dåvarande ljudbild – ett äktenskap mellan modern punk och The Killers – som fungerade. Han

och de övriga bandmedlemmarna har nämligen ägnat de efterföljande skivorna åt att noggrant skala bort allt som någonsin varit bra med deras musik.

"Get hurt" skiljer sig inte på den fronten. Tematiskt präglad av Fallons skilsmässa är det en skiva som enligt The Gaslight Anthem själva låter "totalt annorlunda" och som innehåller "helt nya ljud". Här uppstår förvirring. "Get hurt" låter nämligen farligt mycket som det tidiga 2000-talets nordamerikanska nyrock och förutom syntpåläggen i några av låtarna är det svårt att uppfatta vad de nya skulle vara.

PATRICK STANELIUS/TT

HIPHOP

Wiz Khalifa

Blacc Hollywood
■ Atlantic Records

★ ★

Wiz Khalifa röker, verkligen, mycket gräs. Om det undgätt någon efter låtar som "So high", "Roll up" och "Reefer party" så täcks omslaget till rapparens fjärde fullängdare av ett enormt rökmoln. Antagligen ska det signalera rapparens rebelliska attityd, men efter 25 år med Juicy J

och Snoop Dogg är det svårt att chockeras.

Trött gimmick eller inte, nio år in i karriären levererar Wiz Khalifa fortfarande stened partyrap av rang: "We dem boyz", "The sleaze" och "So high" visar att världens flummare obekymrat festar vidare. Tyvärr är singlarerna det enda som är kul med "Blacc Hollywood", resten av albumet är modern radiorap på cruise control.

Tama produktio- ner och slätstrukna refränger.

JOACHIM SUNDELL/TT